

כתובות סב-ב

עניין: עונת תלמידי חכמים מערב שבת לערב שבת

ריקאנטי פרשת וילך

ויש עוד מן המקובלים אחרים שאמרו כי כמו שעונתן של תלמידי חכמים מערב שבת לערב שבת ואז נבראים הגופים של מטה כך בעונה של מעלה שהיא מערב שבת לערב שבת נבראים הנשמות וכשהאדם מקדש עצמו למטה גורם שהנשמות הנבראות אז יבאו מצינורות החסד ואם חס ושלום לא יקדש עצמו מפני התגברות התאוה יבאו הנשמות מצינורות רוח הטומאה בסבתו והן הן עזי פנים שבדור. ועל כן אמרו רבותינו ז"ל הכל בידי שמים חוץ

של"ה מסכת שבת, נר מצוה

מד. **עונתן**¹³ של תלמידי חכמים פסוקה, מליל שבת לליל שבת. כמו שדרשו רבותינו ו"ל בפרק מרבה (בבא קמא פב א), 'אשר פריו יתן בעתו' (תהלים א, ג) זו היא עונתן של תלמידי חכמים מערב שבת לערב שבת. (כתב הרא"ש בסוף פרק מרבה (בבא קמא פ"ו סימן י"ט) רמז לעונה דליל שבת, דכתיב (שמות לא, טז) 'ושמרו בני ישראל את השבת' ראשי תבות 'ביאה'). וכן הוא בטור ארח חיים סימן ר"פ. ומלת 'ושמרו', כמו 'ואביו שמר את הדבר' (בראשית לו, יא). והפננה, שמסרס את עצמו כל ימי החל, ושומר הביאה לשבת, והסוד 'כה אמר ה' לפריסים' וגו' (ישעיה נז, ד) שמסרסין בנזכר. והצדיק

אליה רבה או"ח סי' רמ, ב

כתב נספר דרך חכמה [נמצא הלילה מג ע"צ אות יען נשם המיקונים [פרי עץ חיים שער ק"ש שעל המטה פי"א] לכל האזהרות רז"ל [על זיווג] מערב שבת לערב שבת הוא נמשמש לשם הריון כי כריך לנשים כדי להמשיך להבוא טפה נשמה קדושה עליונה, ואם כבר אשתו מעוצרת או מניקה בטלה טענה זו ע"כ, אבל בשל"ה דף ק"צ [גס], כתב נשם המקוצלים דאף שאין אשתו מתעצרת מ"מ מעורר למעלה ומשפיע נשמה, ועל כן יש היחל לשמש מטתו עם אשתו אף שהיא כבר מעוצרת או מניקה או עקרה או זקינה כי מתהווה [ה] מזה נשמה קדושה ע"כ. לפי זה משמע קצת לעולם יש לזוהר דווקא מערב שבת

